

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. шашк. 143322.
Адреса для телеграм:
«Діло», Львів.
Гол. Редактор приймає від
11—12 год. передполуднем
Рукописи не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячної в краю 430 зол.
За границею:
В Америці 1 долар, Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 750 ал., Німеччині 750 ал.,
Швейцарії 5 шв. фр., Чехо-
словаччині 30 ч. к., Румунії 150
лей, Болгарії 750 ал., Австрії
750 ал. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІН.
СТРАЖІ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Поспіх і резерва.

Львів, 28. січня 1928.

Між Варшавою і Ковном курсують ноти все частіше, все живіше і то окрешною дорогою. Мається враження, немов би представники обох держав, а щонайменше Варшави за всяку ціну хотіла надрубити тепер довгий час мовчанки.

Неперехідною пропастью між Польщею і Литвою лягла Віленщина. Захопити Вільню й околицю було розмірно легко, але здобути правну санкцію на новий здобуток досі не повелось. Нічого не поміг вибраний під польською кермою сойм „Середньої Литви“, ані відповідна постановка міжнародної установи. Литва не признала довшеного факту. І на тому задомилася польська акція. Одностороннє посідання не є достаточне, не вичерпує ще справи. Щоби твердо почуватися на захопленому ґрунті, треба не лише оланувати дану територію, не лише здобути санкцію на її посідання від третіх, в даному випадку міжнародних чинників, але головно від чинника безпосередньо заінтересованого.

Бачимо це найкраще на Ельзасі. Мало того, що Франція виїхала побідником у світовій війні, мало того, що більшість ельзаського населення завдячала на Франції, навіть мало того, що Німеччина під примусом підписала версальський трактат. Франція не почувалася певною в посіданні Ельзасу, бо сили німецького народу після катастрофи почали знову наростати і Франція бачила себе на дальшу мету загроженою в своїй володінні. Аж добровільне уступлення Франції Ельзасу (льоккарнським договором) заспокоїло Францію і розвіяло її тривогу.

Аналогічний випадок маємо і з Віленщиною. Тільки тактика польська є інша від французької, а литовський опір має глибші коріння від німецького. Польща намагалася всіми силами примусити Литву до ретрагції з Віленщини. Минула осінь була переповнена шумом віленської проблеми. Вікінці справи опинилися на порядку нарад Ліги Націй. З Женеви виїхала одностороння постановка, прийнята спірними сторонами: „Рада“ доручає обом урядам можливі якнайскорше розпочати безпосередні переговори з метою дійти до устійнення відносин, що можуть заповнити між обома сусідніми державами шире порозуміння, від якого залежить мир“ — з додатком, що „отся резолюція в нічому не пересуджує справ, щодо яких між обома урядами існують різні погляди“.

Після цього Польща змінила тактику. Від погроз, просто воєнного характеру, польська сторона змігала перейти до переговорів. З міністерства військових справ цілість польсько-литовської проблеми переходить до міністерства закордонних справ, якого основною зброєю є дипломатичні ноти і переговори. З резолюції Ліги Націй польським дипломатам найбільше припало до вподоби слово „якнайскорше“. Багаторазово на ньому польська дипломатія виявляє незвичайний поспіх до безпосередніх переговорів з Литвою, щоби тим чином перед Лігою Націй виявити послух її постановам. В тому змаганні польська дипломатія анімає за собою тільки

один привілей: своєрідної інтерпретації резолюції Ліги Націй.

Дня 8. січня польський міністр закорд. справ Залеський окрешною дорогою і окремим кур'єром переслав преса. Вальдемарасові ноту, в якій пропонує розпочати безпосередні переговори між обома державами вже 31. січня у Варшаві або Ковні, в крайньому випадку погоджуючись на Ригу. Предметом конференції — згідно з польською пропозицією — були би такі справи: 1) Граничний рух, 2) Почтова і телеграфічна комунікація, 3) Залізнична комунікація і 4) Справи, зв'язані з транзитом.

У відповідь на польську пропозицію, якої імперативом є поспіх, відповів през. Вальдемарас довшою нотою, в якій основу лягла резерва.

През. Вальдемарас пригадує, що підчас обопільних візитів у Женеві, він звернув увагу на konieczність доброї підготовки будучих переговорів. Щодо місця конференції, то воно залежить від предмету нарад. Найбільш пригожним місцем конференції був би Кенігсберг. Першим підготовчим кроком до будучих переговорів мало бути улаштування взаємин через треті держави шляхом прийняття ними репрезентації польських інтересів у Литві і литовських інтересів у Польщі. По словам мін. Залеського заступництво польських інтересів на Литві мала обійняти Франція. Литовський уряд повірив свої інтереси в Польщі італійському урядові. Та виявляється, що досі французький представник у Ковні не взяв на себе обов'язку репрезентації польських інтересів.

Другим підготовчим кроком до будучої конференції мало бути здійснення зобов'язання польського уряду щодо повороту осіб литовської народності, видалених польським урядом в дні 14. грудня з околиць Вільня і Гродна. Досі те зобов'язання не є здійснене і підпруга відносин, як конечна передумова переговорів, не наступило. Польський уряд прийняв на себе обов'язок не вимушуватися у внутрішній справі Литви. Тимчасом даліше відбувається організація литовських емігрантів з Плячкайтісом на чолі на мілітарній основі.

В своїй ноті польський мін. закордонних справ говорить про безпосередні переговори, „які зміряють до устійнення нормальних політичних й економічних відносин

між Польщею і Литвою“. Тимчасом резолюція Ліги Націй нічого не говорить про „нормальні відносини“, а навпаки натякає на справи, „щодо яких існують різні погляди між обома урядами“. В основу тих рішень лягла справа Вільня і злучені з нею справи, які тим самим виключено від переговорів. Тому й не може бути мови про нормальні відносини між Польщею і Литвою. З огляду на ті обмеження слід би було старанно опрацювати текст переговорів та проекти умов, якщо думається про успіх. Польща висуває лише справи граничні і комунікаційні, а польський міністр не долучує до тієї пропозиції ніякого проекту умов, ані не подає навіть її напрямних ліній. З огляду на те важко висловитися, чи польська пропозиція є згідна з резолюцією Ліги Націй. До того ж польська пропозиція на перше місце ставить граничні справи, а тимчасом резолюцією Ліги Націй є вони виключені від переговорів. Бо між Литвою і Польщею існують лише демаркаційна лінія, а не границі. Тому польський уряд, бажаючи досягнути додатні вислідні з наміченої конференції, мусить запропонувати конкретні проекти.

Ліга Націй в своїй резолюції обіцяла обом сторонам свою поміч. В деяких квестіях така поміч була би дуже бажана, але в нинішній стадії важко сказати, наскільки, а до того ж мусить наступити на основі порозуміння обох сторін.

Литовський уряд буде домагатися, щоби на порядок конференції поставлено справу наслідків війни, веденої Польщею проти Литви (змах ген. Желіговського) а домагав відшкодувань.

На запит мін. Залеського, чи не схотів би през. Вальдемарас особисто прибути на відчинення конференції для надання їй більшої ваги, заявляє останній, що в майбутній конференції він буде провідником литовської делегації з метою її успішно і скоро закінчити.

Після одержання внясення на порушенні теми і після сповнення прийнятих Польщею передумов, литовський уряд подасть Варшаві свої пропозиції щодо речинця і місця переговорів. А тимчасом — литовський прем'єр виїхав до Берліна, щоби перевести переговори в справі торговельного трактату між Литвою і Німеччиною.

Англійські застереження.

(Від нашого кореспондента.)

Париж, 23. січня 1928.

I.

Меморандум, яке британський уряд тільки-що передав „Комітетові Безпеки“, зложене доволі обережно — щоби не зірвати явно з засадами Союзу Народів і з основами конституції цього Союзу. А все таки він і доволі ясний — щоби розкрити справжню думку льондонського кабінету.

Не виступаючи проти женецьких ідей, документ цей проте твердо стоїть на старій англійській тезі, підтримуваній однакою урядом консервативістів як партії праці: не прийняти необмежених зобов'язань на Англію. Один з аргументів меморандуму каже, що „угоди про мирні суди не мають за собою ширших

інших санкцій, як тільки публичну думку“; з чого висновок, що Англія схильна гарантувати тільки такі угоди про мирні суди, які матимуть ширшу стрінутих з одобренням публичної думки, очевидно не китайської або напр. польської, а своєї, англійської; всі інші угоди не можуть числитися на безпеку з англійської сторони.

З чого дальший висновок, що Велика Британія так само виключає многосторонні угоди, як і всякі льоккарна узагальнені на весь світ, а бо-дай на всю Європу.

II.

Мало цього. Злова меморандуму пробігається й питома, особава, британська теорія льоккарнізму. Ко-

ли Англія — читаємо там — дає безпеку льоккарнській угоді, то зробила вона це тому, що вона чує, що вчорашні вороги не кортять знов розпочинати білку. Льоккарно — прояв експериментальної методи в політиці. Німеччина пересвідчилася, чого їй коштував наїзд на Бельгію й північно-східну Францію, і англійці припускають, що вона заважається ще раз розпочинати подібну гру тай ще раз проковувати до інтервенції Англії, яка не може стерпіти і не стерпить, аби велика морська потуга захопила устя Рену і створила з Антверпену й Роттердаму фльотові бази — для володіння Північним Морем і для загрози східного побережжя Англії. Британії припускають, що Німеччина не захоче знов у такі владатися, і тому згодилася гарантувати Французько-німецьку і німецько-бельгійську границю: Англії і без цього все, в ході історії, не долучало, щоби першорядна потуга, будь вона німецька, французька чи єспанська, твердою ногою стала в Бельгії, а всею гарантією для цього льоккарна вона тільки ще раз ствердила одну з засад своєї континентальної політики.

Але інша, зовсім інакша справа напр. зі східними границями Німеччини, що є — всякий знає — одночасно й західними границями Річипосполитої. В цій стороні Європи британський уряд волить остаточно здержуватися. Без обиняків він заявляє, що він забезпечує угоди поміж народами, які вже воювали між собою, в останній війні, але відмовляє свою безпеку угодам поміж народами, які мають нові причини воєнних порухів.

III.

Версальський (і суміжні йому) мир бачив, правда, невідану в історії людства маскарду, що наче воюючи проти Німеччини сторона і наче переможи Німеччини пишались там представники польського уряду — англійці проти такої комедії в чотирох стінах великої галерії версальського замку нічого не мали; але їх ні трохи не кортять піхати пальці між двері, коли з версальської церемонії виїшло щось „не те“ — над Одрою і Вислою, або над Німаном, Стирем, Збручем...

Що англійський уряд признав відповідний і потрібний цей факт ще раз пригадати, і що зробив це саме уряд консервативістів Боддланда-Чемберлена, тай що заявив він не якраз тепер, — всі ці обставини мають першорядне для теперішньої європейської „ситуації“ значіння. Особливо ж значіння вони мають для нашої властительки — Річипосполитої.

Може ця Річипосполита виявляти деякі позначки господарської консолідації: льондонська Сіті не вогорі можливість підземі торговельних оборотів. У не вона виявляє й симптоми, справки або уважені, консолідації внутрішньої: і цьому британський уряд не протиник, навпаки. Може вона й ведатиме деякими почасті фактичними, почасті ілюзоричними успіхами в дальній міжнародній політиці: благословенство Чемберлена не буде їй відмовлене. Може навіть здійсниться задушевне бажання Варшави: Чемберлен зробить їй честь відіти на весну: в засаді все те нічого не змінить у ставові Англії у випадку, колиб одному або другому мо-

Нове обтяження селян
на Україні.

Однак ці часи вже давно минули. Останніми літами сплачувало селянство свої податки грошем. І платило воно т. зв. єдиний сільсько-господарський податок. Це значить, що кожний податник сплачував однієї суми всі податки разом, отже і державний і районний і окружний і громадський. Податки ці були й є дуже великі. До того вони є на селі прогресивно-доходовими. На зрозумілій мові це значить, що чим багатший селянин тим вищий його податок. Біднота і незаможні селяни або платять дуже низькі податки, або від них в цілості звільнені. Коли зважити, що не тільки на Україні, але й у цілому СРСР основним і найважливішим, коли не єдиним, податником є селянин, то легко зрозуміти, до якої міри він ним обтяжений при величезних витратах державних фінансів на зброєння, комуністичну пропаганду, та усякі експерименти в краю. Поза селянином до податників можна зарахувати хіба радян. т. зв. непахарських дуже дрібних торговців і щодрібніших підприємців. Державні фінанси при цілковитій невиплатності націоналізованого пролетарського й соціалістичною державою промислу держаться виключно податками зі села.

M. ВОЗНЯК

Іван Белей в зноєинах із
Олександром Кониським.

Про саму свою пригоду оповів Кониський згаданому листі з 24. липня ось що Белеєві: „В 10-й годині вечера 8. липня прибув я до Волочеська, розкрив свій пак, на самому версі лежали книжки (Зоря з 1883 р., поезії Франка, Федьковича, Устияновича, Згарського, Шнайдер, Географія Вахнянина, Жіноча неволя в піснях, Порвалась нитка і Горovenко; останні дві в п'яти примірниках, і більш нічого). Урядник з комори глянув на їх і махнув рукою. Я замкнув пак і сів собі чекати, доки (не) вернуть пашпорту. Аж ось підходить до мене з Підволочиська лікар — русин; торік ми спізнались. Балакаємо собі, як ляхи знівечили ні за що Кадайського Я нн., як вони одно говорять, а друге роблять і т. д. Тим часом усім роздали пашпорти, а мині не виносять; за 15 минут до відходу поїзду — підходить до мене двоє жандармів, беруть за руки і ведуть в особу кімнату, таку невеличку, що я чотиром тісно а тут обступило мене чоловік 10 урядників і жандармів і давай трусити!! За що? питаю. Кажуть: „маємо донос із Львова, що везете заборонені книжки і польські прокламації“... Перетрусили увесь пакунок до нитки, поламали мині в шматки з десятко цигар (чи нема-б то в цигарах прокламацій!), тоді давай роздають мене і брудними руками лазить по тілу; один так прямо в саме гузно зазирає, чи нема там прокламацій!! Піймавши обидва, взяли усі книжки; взяли оту частину мого роману „Швачка“, що ми з вами читали, взяли початки повістей „Інтелігентний хлібороб“ і „Юбилейна помилка“, мої замітки по дорозі в гори, взяли все, що носило саід папіру, навіть фотографії дітей, чистий папір, конверти, візитові картки і все те запечатали, а мене самого оддали під варту жандармів. Була вже 1-а година ночі, як скінчилась ревізія. Прошу, щоб дали папіру листок (бо не до сну було, або яку сміхоту, книжку, — ні, не маємо). Прошу —

Масові Вечерниці

уладжують і гарну
забаву заповідають
Товариства:
Ім. Тобилевича
— і „Сокіл” —

На шож конкретно призначені суми з нього? На те находимо відповідь у постановах харківського окружного комітету в справі розділу впливів із самооподаткування. У зв'язку з тим, — читаємо в постановах, — що окрвиконком не має змоги асигнувати достатні кошти на закінчення будівництва шкіл та інших установ на селі, яке було почате попередніми роками, всім районним виконкомом запропоновано закін-

чити будову цих установ на рахунок коштів від самооподатковування населення". З тих самих „коштів" мають будуватися по селах також нові школи, колодязі, медичні пункти, амбулаторії, дезінфекційні камери, лазні, агроном. і ветеринарні пункти, машиновипозичальні і т. п. Декуди з тих самих коштів мають будувати й селянські будинки (сельбуди) і хати-читальні та інше. Тойже окривконком ухвалив „зуживати тих коштів" і на напругу та будову шляхів, що вимагають витрат на матеріяли і кваліфікованої робочої сили. Всі-ж інші шляхові роботи — читаємо в постанові — як напруга гребель, мостових причіпків, доставка матеріялів тощо провадитимуться в порядку притягання населення до трудової повинності. Отже до „добровільного" оподаткування спливає на українських селян ще і таке благословення як примусове виконання шарварку, званого скромно трудовою повинністю.

З підвищеного наглядно бачим, що державний скарб дуже бідний, коли всі майже витрати на місцеві справи потрібні, але навіть на потреби загального державного значіння перекладає з легким серцем на „самооподаткування“. Чи видержить сільське населення довго під тягарем того примусового єдиного сільськогосподарського податку і „добровільного самооподаткування“ не знати. Не даром же ходять погоски про те, що на Україні ситуація непевна. Не даром вперто кружать вістки про те, що в Києві, Одесі, Харкові, Дніпропетровську, Вінниці та в інших містах „невідоми“ люди масово розповсюджують проклямації зі закликом до боротьби за визволення України під проводом якогось незнаного ближче „Союзу Визволення України“. Не даром!

Був час у жовтні, що Кониський думав, що „наступав кінець" його справи, як писав у листі з 21. (9.) жовтня до Белея. Тут повідомляв, що „Лиманський (В. Мова) написав прегарний роман, котрий-б добре було надрукувати в Бібліотеці Діла". Тишися також, що „Барвінський задумав добре діло видати історичні монографії Костомарова". Що-ж до справ Кониського, вони

не швидко скінчилася, але протягнулась і на найближчий рік.

Тимчасом у січні 1886 р. російська цензура заборонила вхід „Ділу“ до Росії. В листі з 28. (16.) січня писав Кониський: „Сумною звісткою доводиться ділитися з Вами, Любий Добродію! Позавчора до тутешнього цензора пришов наказ, щоб Діла не впускати в Росію, і вже вчора не дійшло 2 число його. Разом з тим заборонено „Історичну Бібліотеку“ Барвіньського і „Молитву“ Лисенка. За все отсе дякують Площанському, Коснірському, Маркову і Наумовичу, да тутешньому цензору, до котрого вони присилають свої доноси. На Історичну Бібліотеку Марков ще давніше прислав донос, а про Діло хоч і давно писали, та все не няли їм віри. Мині розповідали так: перед Різдом цензор одержав „приятельське писмо“, що поляки підкупили Пелеша і дали гроші Ділу, щоб нападало на обединителів. Доказом сего „писмо“ наводять промову Пелеша на соймі. Цензор яко завзятий „славянофил“ написав від себе до „Головного Управління“ по дѣламъ печати“, що от-от Діло переверне усю Росію і що вже от, мов, що діється на соймі: Поляки братаються з Русинами. Треба стерегтися і т. ин. і т. и. В Петербурзі — де-ж там роздільняти, де брехня, а де правда! Згодинися і підписали“

„Моя справа, що піднялася торік, ще я досі не скінчилася“ — писав Кониський 8. серпня (27. VII.) й нарікав, що через неї сидів „уже літо на грипоні у Києві“ Нема сумніву, що в найтіснішому зв'язку з згаданою справою був такий листок Кониського з 30. (18.) серпня 1886: „Будьте ласкаві, зараз, як одержите сей лист, залишіть переслати Вашу часопись. Я давно вже прохав, аби до Вас про се написали, та мабуть сего ще не зроблено, бо часопись приходить. Отже на сей раз пишу сам, просячи не вислати її на яку адресу, бо не доходитиме; пропадатиме і тільки шкодитиме тому, кому буде заадресована. Перебenda!“. (В 1886 р. надрукував Кониський в фельдтонах „Діла“ ч.ч. 56—57 „біографічну замітку“ про Михайла Максимовича).

(T1) 2010年12月31日 05/2010

БЛІОНІЦЮ

недокровність, усунути, ділає зміниючо, відживляючо, побуджує апетит, есенціальний середник для реконвалесцентів

М-ра Кшиштофського, вино хімово-залізне на еспанській малайї. До набуття у всіх аптеках і дрогуеріях. Ціна за фла. 425 зол., пів 240. У власних інтересах жалати виразно М-ра Кшиштофського вино хімово-залізне. Laboratorium chem.-farm. Mr. M. Krzyzstofski Tarnow. 2-7

ме, у 1876. р. студіював знає у Штрасбургу у славного тоді проф. Куліша та оспів там степеня доктора філософії, а вже у 1877. р. рабінгується на доцента для дослідної фізики на віденській університеті. Від 1876. р. до 1882. р. займає становище асистента у проф. Лінга. Починає від 1874. р., опрічаючи цілий ряд його праць у Записках віденської Академії Наук, а предметом їх є доволі тіжкі та експериментального боку дослідження над галамі і парами. Заразом появляються прилади його власного помоду, на які одержує премії на всевітніх виставах в Парижі 1876. і 1881. рр. і патент не лише в Австрії, але також за кордоном.

Не зважаючи на ті наукові успіхи, спирається у 1882. р., в котрім мусів уступити асистентури, без ніякого утримання і без надії, що оспів колисьбудь університетську катедру. До того ще приходить у нього до ревізії в аналізі в процесом Наумонича, яка кидає світло на ігноранцію віденської поліції або на лиху волю галицьких краєвих властей, а заразом до решти засить надію Пулю на наукову кар'єру. Ізав того кидається він на поле нової ділянки електричності, що саме тоді завоювала, — електротехніку. Небаром потім стрічаємо його на становищі директора електротехнічного бюро у Відні, а описав на становищі консультанта електротехнічного відділу фабрики оружа в Штайр. В останній місцевості помагає увести в дію і вкаладає власну фабрику жарових ламп. Ця фабрика збудує так великий поділ серед науковців та урядових кругів, що міністерство покликнує його в 1884. р. на професора фізики та електротехніки у віденській технічній в Празі. Цю катедру задержує до розділу її на дві т. я до 1902. р., від котрого стає професором самої лише електротехніки відносно зі своїм бажанням.

1886/80. р. вибирають його ректором віденської техніки в Празі, в 1906. р. дістає за наукові заслуги ордер залізної корони, в 1910. р. титул і характер радника двора, а в 1916. р. переходить на емеритуру.

Життя його повне невиспущеної праці. Після дослідів над предметами галамі звертається до електричного розрядження в рурках в розріджених газах, винаходить флюорисуючу лампу, якою пізніше відкриває Рентгена виконує прекрасні рентгенівські знімки, крамлі, як сам Рентген, а описав публікує цілий ряд праць в поля електротехніки. Заразом є душею електротехнічного товариства в Празі, котрому провадити через багато літ.

Завдяки своїм здібностям і невсичайній працьовитості стає науковою повагою, а якою числяться науковці та технічні круги. Великі електротехнічні фірми запрошують його на своїй додержанні, а електричні центральні підрозділи міст будуються або реконструюються після його рад нап. у Празі, Марієнбаді.

Наукові праці містять здебільшого у Віденській Академії Наук у Відні та в „Elektrotechnische Zeitschrift“ в Берліні. Із електричності хотіли; апомім них вийшли також в українській мові у виданні Наукового Товариства ім. Шевченка. Крім того написав дві популярно-наукові розвідки, а саме „Непроникна скла“ і „Нові і перемінні електрики“ (І. вид. Прошвіта, ІІ. вид. Видани. Сіпша).

Одначе те все є лише однією стороною його діяльності. Друга сторона належить виключно українському громадянству. І так в 1883. р. ще як ученик гімназії заложив серед тернопільської молоді громадську, що мала на цілі знайти своїх членів в українською історію та літературу, розширювати та підтримувати національну свідомість і літературну творчість „Мету“, що виходила тоді під редакцією Кс. Калмашевича. В часі університетських студій у Відні 1886. р. для початку до заснування студентської організації, а якою згодом повстало 1888. р. товариство українських студентів „Січ“. В 1896. р. розпочинає в Кулішем, що вийшов був тоді до Відня, та оспівав з ним в прієзді через Німеччину до Відня, поки Куліш не опохоронив і за часом несподіваної кривизни. Добитком їх

власний є переклад св. Письма на українську мову, який вони оба оспівали ладити. Але докінчити довелося його Полішину до черги по смерті Куліша при співучасті Івана Нечуя Левицького. Другим вийшло в світлі 1904. р. наглядом британського біблійного товариства. До цього перекладу прикладав Пулю велику вагу. Він займався ним через яких 35 літ свого найкращого віку, незважаючи на те, що був обтяжений науковою та іншою працею. Він порівнює у своїй автобіографії значіння появи українського св. Письма зі значінням перекладу Біблії Лютера для німецького народу.

До Куліша відноситься все з великою пошаною, який відвідував його на Великій Україні (в 1876. і 1880. рр.), одушевлявся широким світоглядом і аналітичним Куліша та привертая йому свою працю „Нові і перемінні електрики“. Він боронив Куліша перед земляками, що відсажували були від Куліша за його „Історію Воссоєдинення Русьї“ і за критику Шевченка, а у „Кількох оповістях про Куліша і його дружину Ганну Барнінов“, що вийшли 1905. р. у Відні разом з „Новими і перемінними електриками“, адається в полеміку з Франком за його остроту критику перекладу св. Письма і Кулішевих перекладів Шекспіра.

У зв'язку з виданням св. Письма в українській мові робив Пулюй заходи в „Головним Управленню по ділам печати“ в Петербурзі та в Російській Академії Наук, щоб вивести до світла на аписку св. Письма в грецькій Роді. Але йому відмовлено. Також університети в Петербурзі, Києві і Харкові не прийняли українського св. Письма до своїх бібліотек. Не вражений тим, внісав Пулюй меморіал в обороні українського слова до президента російської комісії для цензурних законів Кобека і згодом в проханні дозволу поширити українські Псалтирі між русинами і недужими жовнірами-українцями, учасниками російсько-японської війни. Одначе ці заходи були даремні тоді, як японський генерал Ногі на прохання Пулюя дозволив поширювати св. Письмо в українській мові між жовнірами-українцями, що понали були в японській полоні. На цій місці необхідно підкреслити, що у своїх писемках до російських властей Пулюй домагався також скасування відомого указу в 1876. р. яким заборонено друкування українських книжок і часописів в Росії, а рішуче борючись проти нього на сторінках „Діла“ і „Ruthenische Revue“.

Інтересною була історія першого молитовника в українській мові, складеного Пулюем. Коли він пропонував рукопис молитовника новоіменному митрополитові Леофону Сембратовичеві (1869 чи 1870 р.), цей під впливом тодішнього голови „смітовців“ князя Миколая Малиновського відмовився апровати і дозволив на спалення рукопису „до праву канонічному“. З приводу цієї події надрукував Пулюй у Відні 1871. р. брошуру п. я. „Ліст без коверти“, написав новий молитовник і внісав його 1871. р. у Відні за позначені гроші.

На всі ці події в житті українського народу відкликнувся все дуже живо. Боротьба за український університет у Львові захопила була його сильно. В тій справі брав участь в депутатів Наукового Товариства ім. Шевченка, висланий 1902. р. до міністра освіти Гартла і до міністра-президента Кербера у Відні, разом з проф. унів. Стефаном Смаль-Огоцьким і послами Романчуком і Ол. Варейкевичем та в дискусії в міністрами горячо заступався за заснування українського університету у Львові. В зв'язку з університетськими питаннями опублікував кілька статей в „Ділі“ і в „Ruthenische Revue“ в 1904. р.

Також відгукнувся він в нагоду рідного краю в Галичині (Г. тижневик „Ді Цайт“ у Відні в 1902. р.) і внаслідок революції в Росії в 1905. р. (Г. тижневик „Ді Цайт“ у Відні в 1905. р.) А коли вибухла російська війна, виступав горячо за утворення самостійної Української Держави в брошурі, писаній на німецькій і виданій в Празі 1915. р. п. я. „Ukraine u. ihre Internationale politische Bedeutung“, станув на чолі комітету опіки над українськими воєнними в'язнями в Празі та заснував в громадянський виборів стипендіальний фонд для української молоді середніх шкіл та університетів. Спосіб збирання того фонду був дуже оригінальний. Оголошували в часописах до громадського збору в протязі місяця дати, а молоді виставляли доданки. Їм лише надіслано 160 ворон. Серед улашав стільки-ліх одному а детектив, а інше казав оти-

пендія оголошував в часописах. Ця діяльність увінчалася гарними успіхами і допомогла неодиноким молодим жінкам студіювати серед тяжких воєнних часів. Пулюй прикладав до неї велику вагу, виходячи з заложень, що молоді не будучи народу, і ще три тижні перед смертю помістив в 5. ч. „Діла“ в 1918. р. відомлення зі своєї акції та поклик до дальшої боротьби. А вже 31. січня не стало між жінками цього великого громадянина-українця і вченого побудованої миру.

Д-р Роман Цегельський

СПРАВЖНІХ ПРИЯТЕЛІВ

підмається в потреби. Такими певними приятелями в недовганих є таблетки

Aspirin.

Тих повданків і успішних таблеток „Aspirin“ повинно жадатися тільки в оригінальній упаковці „Bayer“ (чотирьохкутна плоска коробочка з гуртом з червоною переплоскою) вистерігаючися маловартісних наслідків. До набуття у всіх аптеках в опаківанні по 6120 штук.

УНЕВАЖНЕННЯ ЛІСТ.

Варшава, 27. січня 1928.

Уневажено 27. лісту — правничі Повіде-Сіон і 28. Укр. виб. бльок сел. роб. і працюючої інтелігенції та лісту 85 сап. кресово-гайдну.

ВАЛЬДЕМАРАС У ГІНДЕНБУРГА.

Берлін, 27. січня 1928.

Литовський прем'єр Вальдемарас був кині на аудієнції у президента Німеччини Гінденбурга. На аудієнції був теж лит. посол Сідайзаваскас. Після аудієнції було снідання в лит. посольстві, а поплудні почалися знову переговори між лит. делегатами і нім. закорд. урядом. „Берл. Тшт.“ пише, що є надія, що прийде до порозуміння, головним щодо розсміного пакту.

АНГЛІЯ НАВ'ЯЗУЄ ВЗАЄМИНИ З СРСР.

Льондон, 27. січня 1927.

6 чутки про недалекі довірочні переговори представників СРСР з англ. урядом. Англ. уряд рішається на це, тому, що бажав вивести опозиційним партіям виб. клич, який каже, що теперішній консервативний уряд є причиною зривання взаємин із СРСР. а також тому, що англ. нафтові концерни роблять заходи з американськими компаніями в справі співучасті в більшовицьких нафтових концесіях.

ПІДВИШКА ЗАЛІЗН. ОПЛАТ.

Варшава, 27. січня 1928.

Зачувати, що підвищення пасажирських і товарних залізничних оплат, яку проєктовано від 1. січня п. р., а описав відложено — оталася знову актуальною. Нова підвищення ввійде в життя з початком нового бюджетного року, себто від дня 1. квітня п. р. Різноразно в підвищенню особової тарифи, зг. якийсь час після її введення, подорожні також залізничні товарова тарифа.

ГОЛУВНО У МОСКВІ.

Москва, 27. січня 1928.

Приймав тут. нач. ек. відділу польського міні-ства закорд. справ Голувко і дир. департаменту міні-ства промислу і торгівлі Соколовський.

Театри.

„Коопер. Український театр“ під дирекцією м. Стадника (вул. Шапкевичів).

Субота 28. січня год. 7-30 веч. Перший раз „Пісн в лісах“.

Неділя 29. січня год. 3-та попол. „Добродія Сузання“. Год. 7-30 веч. „Пісн в лісах“.

Міський великий театр: 28-го, год. 3-30 попол. „Весілля“.

28-го год. 7-30 веч. „Парані“.

29-го 3-30 год. попол. „Незвичайний сват“.

29-го г. 7-30 „Страшний Діп“.

Вартіні жінки, мусять старатися усунути кожне запертя стільця через живлення природної гіркої води „Frangula“.

НОВИНКИ.

— Впертий і завзятий кандидат. Пашути ним: Наталія Громалі Хоросно Старе, львівської поліції Дмитро Федішин бере живу участь у передвиборчій агітації. В своїйому селі і сусільних ві агітує між громадянами, щоб вони голосували на його, бо він хоче бути послом. А що дуже хоче, то видно з того, що пожертвував би — як каже — навіть 17.000 зол., щоб тільки стати послом. Він хвалиться, що має піддержку старостів, в що можна вірити, тому, що він ходить увесь час у товаристві поліцаїв.

— Львівська хроніка. Селянин Паранський приймає до Львова на те, щоб на Галицькій площі пробувати вирізати себе ножем із розпук, що погано продав два морги ґрунту. — Замартовівський громадянин Стефан Янчук, член „Звізозку стшеского“ пробував штиком ще в осени колоти проколки; а що мав на совісті 4 крадіжкі дістав пів третя місяця. — Півчверта дістав інший відомий поліції темпорарентний пав Вавер, який на Сильвестра очинив таку авантуру, що його наречена оміліла, а піліцаї мусіли з ним боротися.

— Українка. У чеській тижневику „Обрат“ Земедельцу“ в ч. 47 і 48 находно два переклади оповідаль Катрі Гриневичеві: „На арні пістальне“ і „Нові животи“. — У ч. 21 „Мюнхенер Несте Нахріхтен“ з 22-го п. м. находно статтю В. Орентука „Національний день українців“. — У ч. 1 журналу „Словански Преглед“ находно статтю д-ра Франтішека Тіхи п. я. „Вігослованські Русіні“ основану на великій свідомості укр. матеріалів.

— Найстрашніший вулкан оживав. Хто з вас знає, що найнебезпечнішим вулканом у світі є Кракатау, на острові між Суматрою і Явою. Той дрімучий велетень пригалався знову світові голосним бурмотінням, якому супроводять клуби вогневого диму. Населення сусільних островів утікає перелікане, тому, що між ними живе ще спомин вибуху зперел 44 років, коли Кракатау залит 40.000 людей. 26. серпня 1883 р. з вулкану бухнув такий стовп вогню, що дим із нього можна було відчутти у віддалі 700 км.; цей стовп ішов увєрт на 40 км. 12 годин усе небо було „хромішньою тьмою“. Землетрус захвилював Суматрою та Явою і його тремтіння дійшли аж до Європи. Атмосферична зміна була така сильна, що століття не пам'ятали такої. Скапливане море вдерлося на острів і залило його, а вулкан наполовину пірнув у море. Тепер він знову починає показувати свою голову дракона та плам'яти.

Мало за шану п. одати до відомі П.Т. Мойі Клієнта, що торгуюло багватих товарів і полотен при вул. Галицькій ч. 16 під фірмою:

Роман Зубик

набув я на виключну власність.

Як доволітний бувший співник ба. в Романа Зубика дякую укліну за дотепе рішче довіра котре буду старатися і на дальше добримм товаром та низькою ціною піддержувати. З глубоким поважанням 1-5

Осип Стефанович

— Ренорди. На протязі тижня арештували в Ленінграді та Москві приблизно 600 осібних купців за незаконне торгівлю. — У варшавським магістраті, відділі каналізації відкривали каналіку історію: урядовці у порозумінні з власниками домов поділили 254 тис. державного гроша. — У Вульон (Франція) арештували 17-літню служницю Жару, яка мала в собі стільки жару, що встигла за короткий час придбати собі 164 наречених, з яких довший робив її дурючки. — У нім. містечку Меніг (Баварія), живе селіська родина, що має 25 дітей, всі здорові, з одного подружжя: 15 хлопців і 10 дівчат, з чого 5 пар бланки. — В Італії померли одного дня три столітні особи: один старець у Генуї, один у Торіно і одна жінка в Пармі. — У Сараво арештували рекордогого аломкика 14-літню гімназійну дівчину, що еґрабала зночі касу місцевого адвоката, щоб за ці гроші пауунити собі ласотів і находитися до мина.

— 3 міночних ренорді. Цими днями париська преса повідомляла про шлюб знаменитого лікаря Люї Пеллетіє, головногo директора шпиталя для нервово недужих. Він оженився із д-рою медичини Анною Шарбодіє, яка була давніше в цьому шпиталі анцайновим сестрою милосердя. Преса в день шлюбу лікаря, щоб пригадати йому, що джентельмен повинен додержати слова роляння по подружжя такими подробицями: Пелетіє мав із п-ною Шарбодіє віддану романа. Він обіцяв їй нею оженитися, коли вона стане студенткою медичини. Вона обіцяла це. Пізніше коли отає д-ром медичини. Вона алаа докторат. Пізніше коли він дістав велику спадщину

Надзвичайний тиждень дешевого взуття!

Високе жіноче взуття за безцін.

З приводу випродажі кількох артикулів **ЖІНОЧОГО ВЗУТТЯ** можна закупити від 29. січня до 11. лютого високі жіночі черевики:

Серія I	давна ціна 32.50	теперішня ціна	16.90	Серія IV	давна ціна 42.50	теперішня ціна	23.90
Серія II	" "	" "	18.90	Серія V	" "	" "	25.90
Серія III	" "	" "	21.90	Серія VI	" "	" "	28.90

Небувала нагода заощадження грошей. Негайне відвідання нашого склепу є якраз у власнім інтересі, бо поодинокі числа забракнуть вже по кількох днях. **Найліпша нагода** до закупу перед загальною звишкою цін на взуття з приводу подорожіння сирівців. Ціна є так дешева і okazійна, що оплатиться зараз закупути а відтак уживати.

Дель-Жа

Львів

Легіонів — Гетьманська 6

Дрогобич
Ринок 7

Коломия
Ринок 41

Перемишль
Пл. на Брамі

Борислав
Панська 335

Станиславів
Пасаж Гартенбергів

З судової салі.

В безконечній черзі...

Політичний процес 17-ххх.

В третьому дні розправи (натиння 27. п. м.) докінчено відчитування акту обвинувачення в українській мові, що забрало ще повних дві години часу (до год. 11.15 перерва). Д-р Гуманський читав уривок час титим, монотонним голосом, так, що його ледки було чути. Після відчитання акту обвинувачення в українській мові предсідник зарядив підсудимому паузу, а там, що по павзі візнаватиме перший з обвинувачених Василь Атаманчук.

ВІЗНАННЯ АТАМАНЧУКА.

Серед великого зацікавлення почався в год. 12. в позудне дальша часть розправи. Салі заповнила публіка до останнього місця. Зізнався обоє. **Василь Атаманчук**, що сидить на середині салі сам, бо всіх інших обвинувачених виведено до їх келій і вони будуть викликувані на розправу в міру потреби поодинокі. Обвинувачений, високий пристойний патий з ясними очима, візнає в той спосіб, що відповідає на питання предсідника.

На вступі предсідник зазначає, що на основі акту обвинувачення Василь Атаманчук обвинувачується в державній зраді, шпionажі і зокрема у співучасті в убивстві кур. Собіньського.

На запит, які студії і яку військову службу відбув підсудний Атаманчук, відповідає: Я скінчив два роки учти. семінари, коли захопив мене українська збройова війна. Тоді я вступив до Української Армії і боровся під Львовом. Там познав я польського сойму, а який мене звільнено, але потім лезав дома (в Сікові, пов. Стрий) цілий рік хорий на останку. В 1922. р. отав я знов учитися, але прийшли вибори до польського сойму і мене арештовано в акціоні до Львова, де я сидів довший час у тюрмі. Після звільнення мене небагом асентровано до польського військо, в якому я відслужив повних 18 місяців.

На запити про те, що робив даліше, обвинувачений оповідає, що по війську записався на торговельний курс у Стрию

(1924—25), куди ходив спершу пішки зі свого села, а потім замештав в Стрию. Зі Стрия перенісся при війні вересня 1926 р. до Львова, де ходив на гімн. курс, бо задумав влати гімн. матуру. В цьому місці обвинувачений відкидає все те, що він сказав у слідстві про свій побут у тому часі в Києві і про своє знайомство з Чернявським, з яким нібито вернув потім до Галичини. Цю історію відкидає він на те, щоб убільнити від приростей і тяганини на поліцію ті особи, в яких він мешкав у Стрию. З Польщі обвинувачений взагалі нікуди не виїжджав.

Коли предсідник відчитує просторі візнання Атаманчука про його побут у Києві і про поворот його в Чернявським до Галичини, він далі обстоює, що все те відкидає для критики людей, яких він бажав зберегти від напруги. Потім оповідає, як поїздив поїздом його переїжджував, як мучила вітчимі ревматизм і т. д.

На запит предсідника, з чого він знає, Атаманчук зазначає, що дістав гроші з одного джерела, однак його визнати не може. Жив на фальшивий паспорт під ім'ям Олександра Бізаса. Цей паспорт він купив собі у Стрию від якогось незнамого жидка за 50 вол., а не дістав його від Чернявського, як не візнав він у слідстві. Жив під чужим ім'ям тому, що тоді мати спокій від поліції. Паспорт купив у грабні або черні 1926. р. а у вересні приїхав до Львова, де замешкав разом з Василем Джулом (до 20. січня 1927.).

На запит предсідника, коли знавався в обоє. Іваном Вербицьким, відповідає, що з ним знавався ще в часі служби в Українській Армії, бо обоє були 1919. р. під Львовом. Пізніше з ним бачився рідко, а в листопаді 1926. р. обоє побачились у Львові. На питання, що означав їх спільний фотографічний апарат і тим апаратом вони знімали, каже, що він мав свій власний фотографічний апарат і тим апаратом вони знімали. Хто тиснув тоді за гука, сьогодні собі не пригадує. Апарат привіз собі Атаманчук з польської неволі, де собі його купив, а не дістав від Чернявського, як візнавав у слідстві.

На дальші запити каже, що мав і привіз "Дюльну", бо його так адава називали тому, що він високий ростом. При переході границі коло Осмолоди, де його а-

рештовано, подався на Львівського Отислава.

Після заперечення обвинуваченим вискази книжки Омельської з висловом в ній фотографіями мостів оповідає про своє відношення до наведеної п. Олександри Яницької і до п-ні Олени Коростової. Принається до авторства 4 листів, що перешле заперечував.

З черги оповідає про свої знайомства з іншими обвинуваченими. Остапа Деринця знає, таксамо Матвійшину (який приходить до Джула), Ковалівська Микола не знає ніколи. Принається, що просив Деринця, аби йому вистарал мобілізаційну карту (для людини військової ростом, блондина), але револютеру в нього ніколи не просив. Озку Гречак знає з того часу, коли сидів у тюрмі у Львові, бо вона приїжджала тоді до арештованих. Вербицький бував у нього рідко, ліки 3—4 рази.

На запит, чи знає Гречак і Пичинську, харманчиків шпionської централі в Кракові, зазначає, що не знає їх нікого (яого фотографію пайдено між паперами Пичинської). Цю Пичинську була секретаркою харманчиків шпionської централі в Кракові, сказав йому щойно с. суддя Янушевський; про це Атаманчук ніколи перешле нічого не чув.

На запит, хто такий "Володя", каже, що це Володимир Гук.

Своєю приналежністю до Української Військової Організації Атаманчук рішуче заперечує.

Головний суддя і Дікс не знає нікого, знає їх щойно тут.

ЧОМУ ВІЙХАВ ЗІ ЛЬВОВА?

Запитаний предсідником, чому так негідно вийхав зі Львова, каже, що зі Львова він не вийхав, а вийхав з поспіхом тому, що йому обіцяли поїхати на Закарпатті в Ужгороді і саме тоді його туди викликували. Співнісив ще в тому, що мав бути переслухуваний на поліції, чого він боявся, бо жив під чужим ім'ям, а арештованому він раз (20. січня) казав на поліції, де його перетримали тоді цілий день, що його підсудного у відпустці кур. Собіньського. Чому, каучи на поліцію, змінив з Джулом напрути покла, тепер собі не пригадує.

Зі Львова вийхав до Стрия, де жив до 27. березня. Там не укривався, а вживав, тому з війни майже не опрочався. Того дня рішуче вибрався до Ужгороду, бо дістав листи завізавки прийняти військово поїхати. Вийхав отже туди через Долину, де мав дістатися на Чехословаччину при допомозі провідника. Про свій приїзд до Долини Атаманчук казав мадаматід до Гречаків, але не після їх, що до того перешли границю. По приїзду він обговорив з ними на місці. До яких приїхав Штепа в часі його інтерв'ювання в Долині те каже, де

КОРОЛЬ ПАНЧІХ

Жовнівська І. — Сензаційні ціни!

— Світлова волячана. У Відні відчули легке тремтіння. — У Німеччині вийде закон, що від 1-го червня 1928 медичні студії триватимуть 5 літ. — На святі Тогоного іла до СРСР відомий письменник Роман Ролан, щоб... переконатися про технічний поступ радян. промислу. — У центральній Німеччині страйкує 5000 металевих робітників. — Сербський король Олександр підписав декрет про амністію синів засуджених з нагоди народни сина. — У Гессені, біля Франкфурта, арештували півний між історичних телеграфістів як шпionів. — Найбільше дані на президентів Сп. Пержа має Гувор; так каже бурмистр Філадельфії; побачимо, що скажуть виборці. — Летунки Кост і Ле Брікс приїхали в Нью-Йорк поїздом кораблем до Японії, а звідти літаком полетіли у Париж. — У Мюнхені (Мадридська) перерезує міжовокий автобус; 22 жовнірів небезпечно ранені. — Литва мала 1-го січня 9235.529 осіб населення. — Ангійські промисловці заповідають акичку ціл на діаманти. — В університеті в Любруку заведе нову промочію за д-ра зиб емеріс; тілків без доцятку: Imperatoris. — У Мадриді померла відомо драмат. артистка Гверреро. — Остерога. Українське Товариство допомоги емігрантам з В. України подає до загальної відомості, що п. Клим Помогайленко, емігрант з В. України, не є членом Товариства і за його особистості вчинки Товариство не бере на себе відповідальності. При цій нагоді Товариство ще раз пригадує громадянству щоби усім допомогти й жертви для емігрантів спрямовувало до Управи Товариства (Львів, Руська 3. III. п.), а не впадало на руки окремих прохачам. — За голову Т-ва Вол. Дорошенка.

Обід з трьох накрить по 1 вол. 50 сот. поруче Реставрація під золотом, грошкою 18АН ГАЙДІНГЕР 1 СКА Краківська 7 Львів. 2-2

Нур. Пода", в якому була репродукована фотографія сторінки „Сурми“, де писалося, що таке на зур. Обличчя якого не було зображено. В. В. О. Відомо, що в „Сурмі“, яку репродукували в газеті, було зображення, яке нім собі добре не пригадує. Оскільки писало, що репродукована фотографія була з „Сурми“, одначе йому не вдалося, бо насправді там уже проклали в Ужгороді.

З Довжини виїхав Атаманчук в дорогу разом з провідником Тиском для 28. березня коло 7. год. вечером. При собі мав чотири папери на ім'я Олександра Біласа. По дорозі бачили алакане одного поперушного, але Тиск зійшов наприкінці, що Атаманчук не його виділив. „Мого щастя, що нас не бачили, бо інакше б був би мусів позаставити його трупом!“ Такого не знав, що хібно було би йому (Атаманчуку) поспішити на польському стрічку, як так довго мучився...

Коли була вже недалеко границі, Атаманчук сказав свої папери на ім'я О. Біласа, бо хотів перейти на другу сторону без ніяких паперів.

З черги оповідає, як його арештували. Спершу арештували провідника, а потім (на якійсь годині) і його, що сказався був між деревами.

Після арештування відставлено його до Осмолоди, де йому зав'язали руки і ноги і так уперше переслухували. Там він і подав, що знається Довжинський.

З Осмолоди відставлено Атаманчука до Довжини. Там сказав йому комісар поліції між ін., що в Станіславові арештували його Атаманчука, про що він вже читав перед тим у газеті.

На даний момент провідника каже, що на курсі у Львові (Асикиа 6) ходив на літературу з математикою школи, бо хотів мати п'яти. Матеру. Курси відбувалися від 4-8 год. веч. У дні убогості кур. Обличчя мін не був на курсі, бо був у кінці „Падію“, відійшов між год. 7-1/2. (Убогості довершено, як відомо, в год. 1/2 веч.). Щодо мінного шпання його професором, що нібито відомо Атаманчука на кур. Королівську, вважає, що це ще в тому неможливо, бо в часі конфронтації з ним він був оброблений і пенитенції (був в дні мовчання), тому взагалі не був можливий до шпання. Атом Атаманчук уважав, що то була їжа, що перевозила його подіти.

Дальші питання.

З черги питає обвинуваченого про особу Чернявського рад. Антонович. Обвинувачений каже, що поліція закидала йому, що він є на чиніс удержанні, тому він висував фіктивну особу Чернявського. Такою самою фантазією є в зміст двох найденні при ньому карток, бо той зміст нічого не говорить (поліція відокремлює тут шпівські атаки і вказівки).

Рад. Згуральський питає обвинуваченого, який він мав фотографічний апарат. Обвинувачений каже, що він був однією добрий для людей типів і для красидів, одначе красидів він не одіймав. З черги питає його, на що він потребував мобілізаційної карти, на що обвинувачений не дав жодної відповіді.

Потім ставили обв. Атаманчука питання присяжки судді. Одна питає його, як він так без оправдання опустив свої курси, на що дістав відповіди, що курси мала приватний характер і опускаючи їх, не треба було оправдуватися. Інший питає, чому Атаманчук був арештований в 1922 році, на що обвинувачений відповів, що підозрівали його з шпівками.

— А не в саботажах? — питає суддя.

— Ні! В шпівках.

З черги став ставити свої питання прок. Лавинський.

— В вам обвинувачений стрічався з Стріжю перш утчею на Чехословаччину? На кого може покласти?

Обв.: Я не хотів, але я не стрічався мабуть з ніким, тому тяжко мені тепер на когось покласти.

На тому перерва переслухування обв. Атаманчука до завтрашнього дня. Завтра (в суботу) питатиме далі прокуратор, а потім оборонці.

ОПОВІСТКИ.

Український Національний Хор Дивера Котля в складі 3-х осіб виступить: 3-го лютого — Стрий; 3-го лютого — Львів. 1316 3-2

Репертуар Нового Українського Театру під дир. П. Карабіневича:

Гусити:
28. І. Рихтер.
29. І. Іспанська муха.
30. І. Катерина.
31. І. Маруся Богуславка.

Комічанти:
1. Н. Шумі Маріна.

Театр по 1. Н. загостить по всіх білих містах Галичини і Волині з репертуаром: Гейша, Катерина і Гамлет. 2-2

Товариство Українськ Захоронка у Львові улаштує для малих дітей до 10 літ дня 5 (п'ятого) лютого 1928 о год. 4-й пополуни в саді „Української Бесіди“ вул. Рутівського 22 „Костюмову забаву“ з різноманітними іграшками. Костюми з бубонів, в як котра дитина не може мати то в значний одяг. Приходять діточки всі, а забавляють гарно і весело. 135 2-3

Союз Українських Адвокатів урочисто в суботу 4. лютого 1928 в селях „Бесіди“ товариські сходили українських правників з талцями. Весь дохід на фонд для дітей і сиріт по українських адвокатах. Стій значний. Бюджет у власному зарплаті Вн. Меценасових. Хто через ошибку не дідавши запрошення, зволить його підняти починати від середі 1. лютого між 5-6 пополуни в канцелярії адвок. Ол. Надрата Домініканська 11. 1364 1-3

Тримісячний Курс крою білих і суконь розпочинається з початком лютого в жіночій промисловій кооперативі „Труд“ Львів, Ринок ч. 39. Зголослення учнів і письмени в канцелярії „Труду“. 1374 1-1

ДРІБНІ ОГЛОШЕННЯ.

ХТО ЗНАЄ д-ра Корпья, булішого голу налізничного військового суду по 5-й Херсонській дивізії Армії У. Н. Р., прошу подати його адресу до адміністрації „Діло“. Витрачені гроші на кореспонденцію будуть з відячністю повернуті.

ДВО ПОВЕРХО А КАМЕНІЦЯ, ком-форт, Батеніх. Дохід 1400 зол. Ціна 2500 доларів. ДВО ОВЕРХОВА, ком-форт, початок Личківської, міське мешкання чотирьохкімнатне. Ціна 13 000 доларів. ДВО ПОВЕРХОВА, ком-форт, Сант. Дохід 1 200 зол. Ціна 12 000 доларів. ОДНО ПОВЕРХОВА, міське мешкання п'ятикімнатне. Батеніх. Ціна 5 500 доларів. Нплата 3 500 доларів. ВІДЛІ одноповерхова вісімкімнатна, ком-форт, одочений город, ціла вілла, Листопада. Ціна 11 500 доларів. Каменіць, відлі, папелі у всіх відділах, м'яси, закусочні частки покласти ЦЕНТРАЛЬНА АГЕНЦІЯ Кооперника 14. 1357 1-1

ПОШУКУЄТЬСЯ до священниче доми жінчини до 40 літ найкраще зовні або сиріт по священнику до провадження сільського господарства. Зголосшення до о. Бачинського в Мишковичах п. Миколі. 1368 1-2

ГІМНАЗИЙНИЙ учитель на посаді, 35 літ, непоганий, змиється з панною або бездітністю влоюю лагідної вдачі, котра зачепить йому матеріальною одорічне удержання в місті з осядком університету в пільн зложення іспиту. Серіозні, неанонимні зголосшення до Адміністрації під учителів 1248. 1359 1-3

ТОРГО Е БИКУРСИ ПІРШПРУН. ГА. Личківська 34 приймає вписи на іспити 5-ти місячний торговельний курс. Писання на машинах. Степограф. Початок науки 1 лютого 1928. 1311 1-2

ПОШУКУЮ домішки на школу вповз о 4-7 компатах в шесті дільниці (Новий Світ) під доглядомі усякляки. Директор III-тої жіночої Семінарії, вулиця Стішала ч. 3. 1356 3-3

ГОДИННИК Ваш буде найліпше направлений і найкращий годинникарський робити Івана Зельтенрайха, Львів, пл. Марійська 5. — З провінції просимо репарції присилати поштою. — Старомодні дамські годинники переробляємо на ручні. 36. 1338 2-3

ПРОДАМ новий дім 4 убікати мешкальні 2 скарпові з огородами 1100 сажив положений в найкращій місці ринку місточки Марієпіль коло Галича. Реальність дуже відповідна на заложення склепу і склад вудження. Ціна 1 000 доларів. Зголосшення до Адміністрації „Діло“ під „Реальність“. 1338 2-3

ОКАЗИНА ПРОДАЖ 38 моргів в одній карачку подільського чорнозему, 10 км. від м.ста, 3 км. від залізничної станції враз з новими мурованими будинками критими бляхою, дахівкою і гонтами, інвентарем живим і комплетним знаряддям різноманітним (свляка, тріер, млинок, молотильня, плуги, культиватор, паянети і т. п.). — Молодий родючий садок, пасіка, заірце пташництво, кола того до господарки прилягає 11 моргів співласного пасовища та співласний камінем білого і червоного каменю на віддалі 500 м. від обори з пачини недуги господаря до продажу. Контракт зараз. Здороваю й заонадливому господарю приноситься ся господарка під гарантією 1 500 доларів чистого доходу річно. Може віддати 20 моргів і окремо продати. Зголосшення до Адміністрації „Діло“ під Оказина продаж.

ІНТЕЛІГЕНТНА жінка потрібна негайно до зарплати до мом у священника, відвіда. Зголосшення враз з пошуванням скати: о. Лебедювич і Бичак. Перемішля. 1378 1-1

ПОВАЖНЕ Т—но Убезпечень пошуків палів зі широкими зв'язками до ак-визит. Письмени зго-лошення під 404 М. Лопольська Агенції Реклямова, Львів Хорунщина 7. 1357 2-2

О. ОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Спеціаліст недуг легінів, серця і жолудка
д-р Фелікс Ган
Львів, ГОРОДЕЦЬКА 40.
1058 Переселення Рентгенем 16-24

Спеціаліст вч. і сиріт. недуг П-р І. МУНД
6. сек. від. і дів. шк. 10. 2-6. в непліні в 9-1. Львів, Асикиа 1, ріг Писецького (Панської) тел. 48-01.

ДЕНТИСТ Б. ЛЬОКЕР

у Станіславові вул. Собєського 14
Спеціаліст в золотих і білих коронах. Штучні зуби без піднебіння американського системою. Пациєнтів в провінції полаго-1274 джується до 24 годни. 5-2

ЗУБИ роблю Цінника

1 зол. корона	18 зол.
1 зол. зуб	15 "
1 зуб на кавчуку	2 "
1 направа	3 "

всю з найліпшого матеріалу
РАППОРТ на Мар йська 7
6-12. Полеский не улашту.

Д-р Гентом до в-дона! Іже повинні новий, музичний каталог за 1928 рік. Ви-сидати на бажання. Книгарня Наук. Т-ва ім Шевченка Львів Ринок 10. 1-10

УЧЕНИЦЯ най-де стацію з удержанням (евент. наукою фортепьяну — Зарощка. Стація 8. І. по-верх. 1377 1-3

**ЖУРНАЛІ
ВЗОРІ
КРОІ
МАНЕКІНІ**

1-3

Р. ЛЯНДАУ ЛЬВІВ
Чарнецького 3.

ОРХЕСТРУ першо-ранду, знаму з у-країнських балів і вечеринь слягнису як також Jazz-Band під управою Бухшіваного поручається. Адр. Володимир Бухшіванний, Львів вул. Кол-дова ч. 2. 1375 1-1

Найбільша в краю фабрика дзвонів
Братів Феофанівських
в Калуші, вул. Сігальська ч. 14.
в Перемишлі, вул. Красінського ч. 6.
відливає на замовлення дзвони гармонійні і поодинокі, в постійно удержує на складі злив 200 штук готових дзвонів у вазі від 10 до 600 кг.
Ціни приступні — сплати ратими. 68-2

**ПОРТРЕТ
ГОЛОВНОГО ОТАМАНА
СИМОНА ПЕТЛЮРИ**
Чудово виконаний в трьох красках.
Ціна 1 30 зол.
Замовляти: Ukr. Buchhandlung Th. Sawula W. on 1. Riemergasse 2.
Гроші сляти до: Земельного Банку Гі-потечного у Львові, Підвала 7.

**СВІЧКИ
ВАЗЕЛІНА
ШМІР**
1157
6-8
п.т. КОСТЬ КОТЕЦЬКИЙ і С-на
Львів 16, біля Кульпарківська 9.

Меблі на рати і за готівку без під-вишки ціл, також великий вибір тапicer-раних меблів найдешевше в „Дорогому“
Львів Сапіга 34, тел. 15-01. 1249 4-4

СУПЕРФОСФАТ
Фабрика штучних навозів
Носіфа і Кароля
ТОВАРИНСЬКИХ
Акціонна Спідка
Львів, вул. Кооперника ч. 3.
Телефон 9-11.
Поставляє на доглядних кредитових умовах штучні навози як: супер-фосфат кістяний і мінеральний, пота-сові соли, каїніт, азотняк, амонію салтру, сірчан амоні, толасину, ме-лене рипно палене, також спеціальні мішанки навозові під городику, квіти та овочеві дерева. 3-2

РІТІВНИЧЕ ЗАВЕДЕННЯ
виріб кавчукових печаток і мета-левих табличок
РОМАН МІНКІН
Львів Legionів 29.
Для кооператив і товариств значний опуст. 1-3

Подяка.
Не маючи іншого способу виин-городи ВП. Пані Анні Лопатни-ській за безкорисне виділення мені зі скоротечної чахотки, отсим при-людно висловлюю найширшішу подяку.
Олена Галицька
Косів к. Коломиї.

Писайте передплату!